

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad

przeciwko D. sp. z o.o. w C. oraz B. k.s.

w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 maja 2018 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) **zasądza od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 12 500 zł (dwanaście tysięcy pięćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanych D. sp. z o.o. w C. i B. k.s. w P. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 maja 2016 r., którym Sąd ten zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda Skarbu Państwa - Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad kwotę 6.054.743,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 1 marca 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Pozwani w skardze kasacyjnej powołali podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne dotyczy kwestii charakteru prawnego roszczenia przysługującego inwestorowi wobec wykonawcy za zapłatę wynagrodzenia za roboty budowlane wykonane przez podwykonawcę na podstawie art. 647¹ § 5 k.c. (w brzmieniu obowiązującym do 1 czerwca 2017 r.) Kolejne zagadnienie prawne odnosi się do chwili skutecznego wyrażenia zgody przez inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą na podstawie art. 647¹ § 2 k.c. (w brzmieniu obowiązującym do 1 czerwca 2017 r.)

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoczeniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie

przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Przedstawienie we wniosku przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego obliguje skarżącego do sformułowania tego zagadnienia oraz przedstawienia odrębnej, pogłębionej analizy prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Wymaga to przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne, lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Powinno ono odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Jednocześnie rzeczą skarżącego jest wykazanie, że rozstrzygnięcie zagadnienia jest konieczne dla rozpoznania sprawy oraz innych podobnych spraw.

Skarżący nie uczynili zadość powyższym wymaganiom. Jeżeli chodzi o pierwsze przedstawione zagadnienie, dotyczące charakteru prawnego roszczenia przysługującego inwestorowi wobec wykonawcy na podstawie art. 647¹ § 5 k.c., skarżący przedstawili jedynie wybiórczą argumentację mającą wykazać ich tezę o odszkodowawczym charakterze tego roszczenia. Pominęli natomiast dominujące w piśmiennictwie i judykaturze (zob. np. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 r., III CZP 36/06, OSNC 2007, Nr 4, poz. 52 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2016 r., V CSK 339/15, niepubl.) stanowisko, w myśl którego podstawę rozliczeń między solidarnie zobowiązanymi na podstawie art. 647¹ § 5 k.c. inwestorem a wykonawcą za zapłatę wynagrodzenia podwykonawcy stanowi art. 376 § 1 k.c., które także podzielił Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Niezależnie od powyższych niedostatków przedstawionej argumentacji prawnej, skarżący nie wykazali także, że rozstrzygnięcie sformułowanego przez nich zagadnienia jest konieczne dla rozpoznania niniejszej

sprawy. Skarżący podkreślają, że z odszkodowawczym charakterem roszczenia inwestora wobec wykonawcy wiąże się obowiązek wykazania poniesionej szkody, którą może stanowić wysokość wynagrodzenia wypłaconego podwykonawcy tylko o tyle, o ile inwestor wykaże, że dokonał zapłaty za roboty budowlane zarówno na rzecz podwykonawcy, jak i na rzecz wykonawcy. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika natomiast, że kwestia dokonania zapłaty przez powoda na rzecz pozwanego nie była w sprawie sporna. Również i drugie przedstawione przez skarżących zagadnienie, dotyczące momentu skutecznego wyrażenia zgody przez inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą na podstawie art. 647¹ § 2 k.c., nie odpowiada wyżej opisanym wymaganiom. Skarżący wskazali, że istnieje potrzeba rozstrzygnięcia, czy zgoda na zawarcie umowy z podwykonawcą może być wyrażona przez inwestora w dowolnym momencie, także po zakończeniu robót przez podwykonawcę, czy też istnieją ograniczenia w terminie jej wyrażenia podyktowane celem omawianej regulacji. Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wynika jednak, aby wskazany problem miał znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Również w świetle ustaleń faktycznych i ocen prawnych dokonanych przez Sądy meriti dotyczących skutecznego zatwierdzenia przedmiotowych umów podwykonawczych przez inwestora, nie ma podstaw do przyjęcia, że na gruncie okoliczności rozpoznawanej sprawy powstała potrzeba dokonywania przez Sąd Najwyższy dalszej wykładni przepisu art. 647¹ § 2 k.c. we wskazanym zakresie.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).